

рѣче „да го учува господъ“, а слѣдователно дѣтенцето са е разболѣло. *З. 87.*—са, уберегусь, сохраниюсь: Нѣмското имя Виниди напоконъ ся учувало само у нѣкои словенскы племена. *Л. Д. 72 р. 210.* Но ако ся глѣда и настоява, както приличя, то могатъ ся учува бубыты да ся не хванятъ ни отъ една отъ тѣхъ болести. *ib. 74 р. 184.*

Учѹдѹж са *м. св. Учудвамъ са м. дл.* удивлюсь,—вляюсь: **Учѹдване** *с. с.* И като сполучи тва учюдваніе, начна да плете малкы вѣжя. *Р. А. 24.*

Учѹм *м. дл. 1)* учѹ, научаю, наставляю: Учете ме що да чина! *М. 73.* Мама тебе учеше, а ти мама не слушаше. *Д. 25, 67—68.* Това ли те е грыжа хваняло? За това ли да те учѹм. *ib. 27, 59—60.* Па послѣ чакъ стани стария да учи синѣтъ си на умъ. *Л. Д. 76 р. 60.* Попове учили по нѣколцина на книга, и то само да четатъ и колко да си запишатъ имято. *ib. 72 р. 80.* 2) изучаю: П. ходилъ на Парижъ наука; да учи. *ib. 75 р. 155.* 3) приучаю: Не учи дѣтето на топлы дрехы. *ib. 69 р. 102.* 4) *въ сред. знач.* учусь: Чловѣкъ, който все ся рови и блѣска съ книги та учи, отива да походи на расходъ. *ib. 73 р. 239. ср. сл. ука.*

Ушѹиѹж *м. св.* сошю: Че му си риза ушила. *М. 82.* Че ти свадбата приходи, Дарове не си ушила. *ib. 133.* Само ты ушѹи кысѹм. *Ч. 244.* Въ доисторическите времена хората не са могле нито да говорятъ, нито да си ушпять дрѣхы. *З. 4.* Ако да не бѣше обущарѣтъ, който да ни ушіе обуща. *Л. Д. 73 р. 185.* Ние штемъ да се погрижимъ да си ушіемъ совѣсть по новата мода. *Рш. 11.*

Ушуплѹиѹж *м. дл. о пустомъ сѣмячкѹ, орѣхѹ со свищомъ и пр.* А зърно що си оставѣтъ Българи орачи за сѣмя, нѣкои ся го миятъ и кѣту го псѣмѣтъ, размѣсватъ по малко неугасенъ варъ (киречъ), или чистъ пепелъ въ него, или оряховы листы, скѣтѣтъ и пастрѣтъ го тѣй до сѣидбѹ. Това творѣтъ да не породи мушицы, и ушѹплѹѹи и казвѣтъ да не изфрѣкни. *Пж. 60. ср. шуплѹиѹ.*

Ушѹипѹиѹж *м. св.* ушѹипну, ущемлю: Мравѣята като видѣла това, ушѹипала стрѣлеца по крака. *Сб. 42.*

Ущрѣбѹиѹж *м. св.* отколю, отобю: Въ това юше му занасили твърдѣ малко храна въ една вѣта ущрѣбена глинѣна паница. *Л. Д. 76 р. 182.*

Уядвамъ се (*Макед.*) *м. св.* разгнѣваюсь: Симонъ мошне ми сѣ уядвело. Мошне младо ми сѣ уплакало. *М. 65.* Що сѣ олку, синко, уядвено? *ib. 184.* Ся отиде Митре дурѹ дома Умилено, мошне уядѣно. *ib. 127.* Ручекъ готвитъ не вѣстица Умилена, уядвена, Со сѣнце сѣ разговорвитъ. *ib. 582.*

Уякѹчѹж *м. св.* Уякѹчавамъ *м. дл.* сдѣлаю, дѣлаю крѣпкимъ